

Mezičas Leonardo Di Costanzo

Itálie – 2012 - 90min

Studentské
pracovní listy

> **Mezičas** je součástí kolekce programu CinEd, který se věnuje vzdělávání dětí a mládeže evropským filmem.

> Tyto pracovní listy mi pomohou objevit film v jeho celistvosti: projít jej s pomocí slov a obrazů, dozvědět se více o místech, kde žijí postavy filmu, o době, ve které se děj odehrává a ve které film vznikl, pomohou mi vytvářet a odkrývat souvislosti s jinými filmy, knihami, hudbou, fotografiemi, malbami...

Díky programu CinEd mohu sdílet a objevovat filmy s mými vrstevníky a mladými diváky z jiných zemí po celé Evropě!

- A Film
- B V Evropě a jinde
- C Film a já
- D Souvislosti

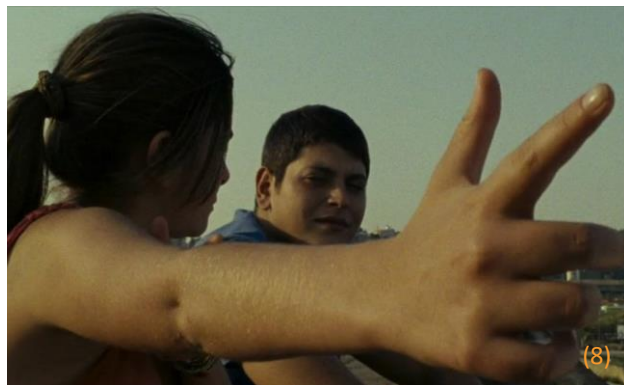
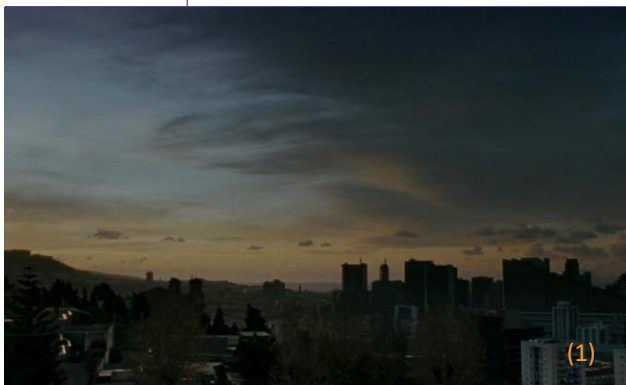
A

Film

1

Viděli jsme ve filmu
Shrnutí v obrazech

Mezičas

CinEd — studentské pracovní listy

(1) Děj se odehrává během jednoho dne, od východu slunce až do noci. Hlas během první scény recituje poetickou metaforu, přibližující děj filmu.

(2) Veronica, unesená dívka, byla uvězněna šéfem místního gangu čtvrti ve velkém dvoře zchátralého komplexu budov.

(3) Salvatore, chlapec stejně starý jako Veronika, je přiveden na stejné místo, aby byl jejím strážcem.

(4) Salvatore se snaží sblížit s Veronikou, ta ho ale ignoruje a neustále provokuje.

(5) Salvatore s Veronikou jedí společně sendvič a pomalu se seznamují.

(6) Veronica uteče a Salvatore ji hledá. Když ji konečně najde, začne zkoumat místo, kde jsou uvěznění.

(7) Veronica a Salvatore si hrají na lodi v zaplaveném sklepě. Uvědomují si, že ještě nejsou dospělí a hledají únik.

(8) Oba hrdinové filmu se posadí, ze střechy pozorují, co se děje dole v místních ulicích. Veronica se ptá Salvatora, koho by chtěl zachránit před zemětřesením.

(9) Do areálu provizorního vězení přijíždí boss gangu Bernardino, po hádce s Veronikou s ní odchází. Salvatore je za svou práci hlídače zaplacen a vrací se domů k otci.

(10) Poslední scéna. Stejně jako jsme viděli v první scéně je také tento obraz portrétem Neapole, avšak noční, kdy vše zůstává beze změny.

Pokud chci lépe porozumět snímku *Mezičas*, přečtu si báseň, která film otevírá. Možná představuje poetickou metaforu, která mi pomůže ponořit se do děje hlouběji a pochopit atmosféru příběhu.

„Někdy ptáci, co žijou v kleci, nevyletí, ani když jim otevřete dvířka.
Zpěvný ptáci sebou někdy zlostí bijou o mříže.
Ale ani oni nevyletí, když jim otevřete.
Zůstanou v rohu a jenom se dívají.
Možná jsou v pokušení vyletět, ale netroufnou si.
Otec říká, že z malejch ptáků jsou nejodvážnější červenky, nemaj strach.
Často je slyšíte zpívat v noci, tmě navzdory.
I slavíci zpívají v noci, ale jen když jsou zamilovaní.
Takže někdy může i trénovaný ucho zaměnit zpěv za zpěv lásky.“

Veronica: Odsud bysme ho mohli zastřelit, nikdo by nás neviděl. Koho dalšího bys chtěl zastřelit?

Salvatore: Nikoho, lepší by bylo zemětřesení nebo epidemie, za to by nikdo nemoh.

Veronica: Zemětřesení by bylo super. A koho bys zachránil kdybys moh?

Salvatore: Babičku a tátu. A ty?

Veronica: Mariau, moji sousedku...Opustil ji manžel a jeho bych nechala umřít i s tou jeho novou ženskou.

Veronica: A já? Já bych podle tebe měla taky umřít?

Salvatore: Ne, ty ne.

Veronica: ...nevím jestli bych to dokázala, zemětřesení bych asi nepřežila.

A

Film

3

Řekli o filmu

Leonardo Di Costanzo a Luca Bigazzi

„Mezičas je můj první hraný film, doposud jsem natáčel pouze dokumenty, ale i v této práci jsem vycházel z reality jako neomezeného zdroje inspirace, věřil jsem v její nekonečné možnosti vylíčení. Také v tomto filmu jsem začal tím, že jsem hodně pozoroval a naslouchal. Se scenáristy Mauriziem Brauccim a Mariangelou Barbanenteovou jsme potkali mnoho adolescentů, pokusili jsme se vstoupit do jejich každodenního života tím, že jsme s nimi mluvili a poslouchali je. Když jsme začali psát, bylo nám jasné, že musíme hercům nechat prostor, aby obohatili naše filmové postavy a příběh o jejich vlastní zkušenosti.“

Leonardo Di Costanzo, režisér filmu *Mezičas*.
Agiscuola - Schede Film, September 2012.

B

V Evropě
a jinde

1

Jeden film,
různé názvy

L'intervallo / *Mezičas* je po celé Evropě znám pouze pod jedním originálním názvem, rovněž byl k němu vytvořen jediný plakát pro celou Evropu.

Mezičas byl kladně oceněn kritikou a získal mnoho cen. Přestože byl distribuován do mnoha zahraničních zemí, zachoval si zde jak svůj titul, tak podobu plakátu své rodné země, Itálie.

Proč asi? Napadne mě nějaký možný důvod?

Kontext:

Uvnitř Evropy se Neapol od pradávna projevuje jako „město s výjimečným charakterem“. Tisíciletá historie města s jeho bohatými lidovými zvyklostmi způsobila, že si Neapolané postupem času vybudovali silný pocit identity a skutečný pocit sounáležitosti s jejich městem.

Tato identita je zakořeněná v úzkých uličkách odlehlých čtvrtí Neapole, jehož uspořádání je velmi specifické. Problémy, kterým toto rychle se rozvíjející město i jeho obyvatelé čelí jsou mnohé: od environmentálních problémů až po sociální konflikty, či zjevný nedostatek řízení italského státu. Právě to umožnilo rozšíření a vzniku alternativ pro oficiální právní, institucionální systém. Nedostatek kontroly hodnot dal příležitost pro

vznik fenoménu zvanému Camorra. Jde o neapolské zločinecké sdružení. Camorra vytvořila své zákony, pravidla, daně, vynalezla dokonce vlastní jazyk, ovládla soudy u nichž postupně rozvíjí svůj vliv.

Mezičas se zrodil z touhy režiséra, který si přál filmovým způsobem zachytit danou problematiku a její vývoj. První verze scénáře byla napsaná ve stejné době jako vznikla kniha Gomora Roberta Savianiho. Dílo popisuje sílu Camorry, převzetí finanční moci, užiti vojenského násilí v obchodní síti. Román, napsaný dokumentárním stylem, odhaluje zákulisí spolu s vnitřnostmi Camorry, která dokonce překonala Cosa Nostru (sicilskou mafii) nejen v počtu členů, ale i v počtu přidružených společností v obchodních kruzích.

Leonardo Di Costanzo chtěl odvyprávět vývoj svého města, kterým si prošlo. Za pomoci smyšleného příběhu - fikce - jemně líčí dopady tohoto kriminálního aparátu na životy běžných občanů.

Stejně jako ve skutečném životě je i ve filmu stále více chlapců připraveno připojit se do řad organizovaného zločinu. Tento jev je podpořen mnoha faktory: chudobou, sociokulturní degradací, nízkým stupněm vzdělání, nedostatkem pracovních míst, ale také konzumní společností, vyhlídkou snadných zisků, nedostatkem důvěry vůči institucím a naopak loajalitou k rodinám, které jsou úzce na mafii navázány.

- ▶ Kdybych mohl/a dát filmu jiný název byl by to...
- ▶ Kdybych mohl/a změnit závěr filmu, tak bych...
- ▶ O jakém aspektu Neapole nebo Itálie bych se chtěl/a po shlédnutí filmu dozvědět více? Co mě nejvíce překvapilo?
- ▶ V tomto filmu často vidíme nebo slyšíme přelétávat letadla. Co to může evokovat, představovat?
- ▶ Napíšu dopis hercům Francesco Risové a Alessiovi Gallovi, kteří hráli Veronicu a Salvatora a řeknu jim, co si o filmu a jejich postavách myslím.
- ▶ Ztotožnil/a jsem nějak se Salvatorem nebo Veronikou? Existují nějaké rozdíly mezi mnou a hlavními postavami? Čemu jsem v jejich životech rozuměla, co mi bylo naopak vzdálené?

Milý Leonardo...

Napíši dopis režisérovi Leonardu Di Costanzovi, abych mu řekl/a:

- ▶ Co si o filmu myslím...
- ▶ Co mě nadchlo...
- ▶ a co se mi naopak nelíbilo...
- ▶ Čemu jsem nerozuměl/a...

► Pokusím se vyfotit opuštěné budovy v mém městě a porovnat je s těmi ve filmu..

► Související obrázky:

Najdu nějaké obrázky, které mi připomínají záběry z filmu. Můžu využít různé zdroje (malby, komiksy, fotky, videoklipy, reklamy, zprávy, jiné filmy.)

► Vytvořím si vlastní návrh plakátu k filmu.

► Vyberu si obrázky z filmu. Najdu obrázky zvířat a vysvětlím jejich význam. Proč je režisér použil ve filmu?

► V Prostoru mladého diváka si vyberu deset nejoblíbenějších obrázků, např. záběr, který mě nejvíc zasáhl, emočně se mnou pohnul, šokoval mě... Uspořádám je a spojím je slovy, abych tak vytvořil/a druh vizuální básně.

► V prostoru mladého diváka si vyberu několik obrazů Veroniky a Salvatora a vytvořím vizuální kompozici, kterou se pokusím popsat vývoj vztahu mezi oběma postavami. Mohu také přidat své vlastní snímky, fotografie nebo kresby.

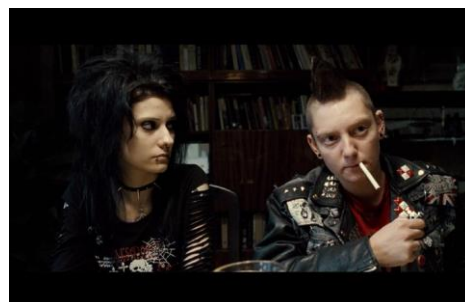
Prostor mladého diváka
cined.eu/cs/prostor-mladeho-divaka

V Prostoru mladého diváka najdu také některé ukázky z filmu *Mezičas*. Jsou ke zhlédnutí v průřezových tematických video bonusech (*Vzdálenosti*, *Konflikty*).

Pokud se mi líbil film *Mezičas*, možná by se mi mohly líbit tyto filmy...

► **Úkryt (2010, Bulharsko)**
Dragomir Sholev
(film z kolekce CinEd)

Dvanáctiletý Rado je synem trenéra vodního póla Emila Stoycheva. Stane se z něho rebel, kamarádí se s pankáči. Pan Stoychev si myslí, že je dobrý otec, a nechápe, proč chce jeho syn utéct z domova s nějakými fetáky, které právě potkal.

► **Ve výstavbě**
(2001, Španělsko)
José Luis Guerín

(film z kolekce CinEd)

V barcelonské dělnické čtvrti se renovuje obytná budova. Architektura města se spolu s jeho občany mění. José Luis Guerín vyobrazuje životy lidí z okolí v plynoucím čase.

◀ **Kámen v kapse** (Portugalsko, 1987)
Joaquim Pinto

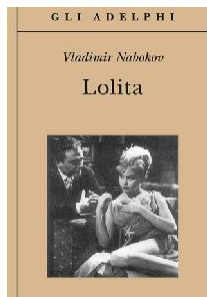
(film z kolekce CinEd)

Dvanáctiletý Miguel byl potrestán za to, že nedělal domácí úkoly: přes prázdniny musí zůstat v hotelu své tety. Zpočátku se nudí, než se spřátelí s personálem hotelu. Zná dobře servírku Luisu a rybáře João. Když ale přijede Fernando, tichý život hotelu se náhle změní... Zároveň s Miguelovým stavem myslí.

Tato postava:

► **Sue Lyonová v Lolitě** (USA/Velká Británie, 1962)
Stanley Kubrick

I když se liší, charakter Lolity nám připomíná dospělé a nespoutané chování Veroniky. Lolita je dívka, která chce rychle dospět, aby se mohla snadno prodat.

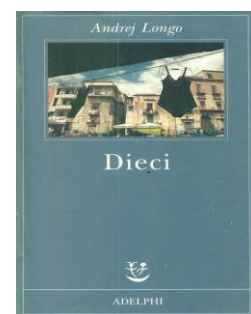
◀ **Tyto knihy:**

Lolita, kniha Vladimira Vladimiroviče Nabokova, Paříž 1955

Román je o středoškolském profesorovi literatury, který je posedlý dvanáctiletou dívkou. Sexuální vztah začnou mít poté, co se stane jejím nevlastním otcem. Dává dívce přezdívku „Lolita“, když jsou sami. Slovo „Lolita“ se stalo, hlavně díky filmu, součástí masové kultury a každodenního jazyka, znamená to, že mladá dívka je předčasně sexuálně vyspělá a velmi atraktivní.

► **Dieci** (2007) Andreje Longa

Longova kniha popisuje deset epizod života v Neapoli: tvrdé a realistické příběhy zobrazující krutost každodenního života, sílu a naději dnešní Neapole. Jako Dekalog à la Kieślowski, se stejnými světskými úmysly, je každá kapitola spojena s jedním z deseti katolických příkázání, která se během příběhu odhalují v celém své pokrytectví a nemožnosti. Město je vylíčeno bez růžových brýlí tak, jak působí na životy postav.

Autorem těchto studentských pracovních listů je italský partner programu CinEd Get Cooperativa.